

Решение № 47/23.11.2021г. по гр.д. № 17/2021г.

Съдия докладчик: Славка Кабасанова

Производството е по реда на чл.124 ал.1 ГПК.

Делото е образувано по постъпила искова молба от С.П.П. ЕГН ... и Т.П.П. ЕГН ..., двамата с адрес гр. С., ул. „...“ № ..., бл...., вх...., ет., ап., срещу М.Д.Т. ЕГН ..., адрес: гр.Ч., ул. „...“ № ..., „...“ ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. В., р-н ..., ул. ... № ..., ет...., ап...., представлявано от управителя А.А., Й.Ц.Р. ЕГН ..., адрес гр.Ч., ул. „...“ ..., вх., ап., Д. Г. Р. ЕГН ..., адрес гр.Ч., ул. „...“ ..., вх...., ап...., Ц.Г.Р. ЕГН ..., адрес гр. Ч., ул.,....“ ..., вх...., ап...., И.М.Г., ЕГН ..., адрес гр.С., ул. ... No ..., вх...., С. М. Г. ЕГН ..., адрес гр.С., кв. ..., бл....,вх...., с която е предявен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, по който се претендира признаване за установено по отношение на ответниците, че ищците са собственици на 1/2 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор 80371.174... по кадастралната карта на гр.Чепеларе, одобрена през 2006 г. с площ 2000 кв.м., находящ се в общ. Чепеларе, гр.Чепеларе, местност, при граници на имота: ПИ 80371.174..., ПИ 80371.174..., ПИ 80371.218..., ПИ 80371.174.... Сочи се, че съобразно изявленията в договор за замяна от 20.11.2020г., обективиран в нотариален акт № 26, том 3, вх.рег.№ 849/20.11.2020г., дв.вх.№849/ 20.11.2020г., първият ответник - М.Т. заявила, че в качеството ѝ на собственик, прехвърля /заменя/ на втория ответник „...“ООД правото на собственост по отношение на 1/4 ид.ч. от ПИ с идентификатор 80371.174..., с площ 2000 кв.м., находящ се в местност За да обоснове /докаже/удостовери/ на нотариуса правото на собственост върху описания имот, прехвърлителят М.Т. е представила на нотариуса и на приобретателя „...“ООД влязло в сила решение №А1047 от 2.2.1999г. на Поземлена комисия гр.Чепеларе, с което в патримониума на наследниците на Д.Р.К. се възстановява имот пл. № /описание отпреди кадастрална карта/. В исковата молба се твърди, че при изповядване на сделката ответницата М.Т. е скрила /защото и е известна/ информацията, че по отношение на този имот и по отношение на общия наследодател Д.Р.К. е налице завещание от 20.02.1992г., оставено от сина му Р.Д.Р., което легитимира ищците като собственици на 1/2 ид.ч. от процесния имот. Излага се, че знанието за този факт може да се установи както от разпит на свидетели, така и от участието на М.Т. в гр.д.№149/2005г. по описа на РС-Чепеларе, което било образувано от ищците срещу всички съсобственици, тъй като един от тях юридически оспорил правата им по решението на ПК-Чепеларе, подавайки в данъчната служба декларация по чл.14 от ЗМДТ за други възстановени имоти данните за собствениците, пренебрегвайки ги като съсобственици. В това съдебно производство завещанието било приложено от ищците към исковата молба и връчено на М.Т. като ответник. Отделно считат, че знанието ѝ се предполага и от приложеното извлечение от данъчни сметки по партида на лице, в което е посочено ЕГН-то на М.Т., в което като данъчно задължено лице е посочена и ищцата Т.П.. Ищците твърдят, че завещанието оставено от Р.Д.Р., освен че ги легитимира като собственици на процесния имот след възстановяването му от ПК-Чепеларе с права в размер на 1/2 ид.ч., ограничава правата на М.Т. - същата притежава не 1/4 ид.ч., колкото е заявила пред нотариуса, че прехвърля, а 1/8 ид.ч. от имота. Считат, че тя е прехвърлила на „...“ООД повече права на собственост /идеални части/, каквито обективно не притежава. Излагат, че с така обективираната сделка и вписването в Службата по вписванията на нотариалния акт за замяна № 26, том 3, вх.рег.№ 849/20.11.2020г., дв.вх. №849/20,11.2020г., номер от описната книга 404/20.11.2020г., първият и вторият ответник практически са оспорили правото на ищците на собственост върху имота, защото в правното пространство е налице нотариален акт, по силата на който и на основание решение № А1047 от 2.2.1999г. на ПК - Чепеларе, без посочване на завещание от 20.02.1992г. от Р.Д.Р., е прехвърлена 1/4 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор 80371.174....

Правният си интерес от насочване на иска срещу останалите ответници /с номера от 3 до 7

от титулната част на ИМ/ ищците обосновават с факта, че всички ответници /без М.Т./ са собственици на имота и независимо дали е налице необходимо другарство в процеса, решението следва да бъде еднакво за всички. Считат, че ако същите не бъдат страна в процеса и впоследствие обвързани от разпоредбата на чл.298 от ГПК, след постановяване на решението /каквото и да е то/ отново ще има потенциален правен спор между съсобствениците — например между останалите и М.Т., тъй като няма да е ясно дали същата не е прехвърлила техни права по силата на приложения към исковата молба нотариален акт.

От М.Т. е постъпил отговор на исковата молба по реда на чл.131 ГПК, в който искът се оспорва като недопустим и неоснователен. Навеждат се доводи за липса на активна процесуална легитимация на ищците в образуваното производство, тъй като видно от съдържанието на представеното с ИМ завещателно разпореждане от 20.02.1992г. като заветници са записани лицата - Т.П. П.а и С.П.П., без да са идентифицирани с ЕГН, дата на раждане или друг белег установяващ самоличността на лицата бенефициенти по завещателния акт. Ответницата Т. сочи, че с решение А1047 от 08.02.1999г. на ПК - гр.Чепеларе се възстановява правото на собственост на наследниците на Д.Р.К. в съществуващи граници върху земеделски земи по реда на ЗСПЗЗ. При възстановяването на всички земеделски земи, баща ѝ бил жив и не са коментирали или да им е предявявано завещателно разпореждане на Р.Д.Р. /първи братовчед на баща ѝ/. Твърди, че в качеството си на наследник на баща ѝ Д.Г.Р./, племенник на Д.Р.К. съгласно удостоверение с изх.№ РСЦ21-УГ01-355 издадено от София 01 РН Средец/, никога и по никакъв повод не е знаела и не ѝ е предоставяно завещание от 20.02.1992г. оставено на ищците от Р.Д.Р.. Заявява, че от датата на възстановяване на процесните земи - 08.02.1999г. наследниците са собственици, че след смъртта на баща ѝ, в качеството си на наследник, приела оставеното ѝ в наследство и не се е съмнявала, че притежава 1/4 от процесните земи, които се разпределят между наследниците на Д.К.. Сочи, че никога и по никакъв начин, никой не е идвал на ливадите, за да предявява права или да оспорва правата им. Счита, че имотите са собственост на наследниците по закон, че самата тя добросъвестно с грижа на добър стопанин, е своила процесния имот повече от 20 години. Прави възражение за придобиване по давност на правото на собственост чрез установяване на самостоятелна фактическа власт от наследниците по закон.

Твърди, че не е спазена процедурата по обявяване на саморъчното завещание чрез вписването му по местонахождението на имотите, снабдяване с първи препис и констативни нотариални актове. Ответницата намира завещателното разпореждане от 20.02.1992 г. за нищожно и непораждащо имуществени последици в патримониума на ищците на основание чл.42 б.,в" ЗН - нищожност на завещанието, поради противоречие със закона, в частта му, с която завещателят се разпорежда с имотите си за след своята смърт, с оглед на бъдещи грижи, които очаква да се полагат за него или трето лице. Сочи, че в процесното завещание завещателят Р.Д.Р. е изписал собственоръчно на стр. първа, пункт втори 2: „ като правят всичко за да бъде живота ми спокоен и приятен и с онзи характер на домашен уют давам пълна възможност да изпълнявам необезпокояван от нищо при изпълнението на моята научна и тежка..- професионална дейност ..оказваната към мен помощ, както и към моите непрекъснато грижи за неизлечимо душевно болния ми брат за чиито тежки грижи без постоянното съдействие на тези двама млади хора бих изпаднал в пълна безпомощност .. ". На стр. втора: „ като имам предвид оказваната ми постоянна неограничена и всеотдайна помощ на Т.П. и С.П. и при гледането и контролирането на мой болен брат, без чието съдействие, както вече отбелязах щях да бъда напълно парализиран за моята дейност и като имам предвид " .

М.Т. счита, че освен мотивите за осъществяване на завещанието, присъства и продължаващо очакване да се полагат за в бъдеще такива действия; че тази негова воля, изразена в две части на един и същ мотив-полагане на грижи, а не друг, заради който се прави

завещанието, не представлява едностранен безвъзмезден акт. Излага, че саморъчното завещание, предмет на разглеждане по настоящото дело, предполага безвъзмездно разпореждане в полза на едно лице на цялото или част от цялото имущество на завещателя. Намира, че такова завещание, поради липсата на едностранност и безвъзмездност на престацията, като противоречащо на закона и морала е нищожно по силата на разпоредбата на чл. 42 б "в" ЗН и като такова не може да легитимира бенифициерите, като собственици на недвижимия имот- ливади, предмет на завещателните разпореждания. Твърди, че на основание чл.16 ал.2 във вр. с чл.19 ЗН, завещанието от 20.02.1992г. е недействително по отношение на завещаните земеделски земи. Общият наследодател Д.Р.К. е притежавал земеделски земи, които е внесъл в ТКЗС, вкл. и тези, които са предмет на настоящото производство. На ... г. наследодателят Д.Р. К. починал и оставил като свои законни наследници двама сина и една съпруга - синовете починали без да оставят наследници. Синът му Р.Д.Р. оставя преди смъртта си на ...г завещание от 20.02.1992г. в полза на С.П. и Т.П.- З.. Ответницата Т. излага, че по правилата на чл.5-9 от ЗН за законни наследници са определени лицата съгласно Удостоверение с изх.№РСЦ21- УГ01-355, издадено от София 01 РН Средец/. Счита, че направеното завещателно разпореждане в полза на ищците, е по отношение на количество определени вещи. В т.2 от процесното завещание се завещават: „имотите оставени ми от баща ми Д.К. , както тези имоти са вписани на негови име в Договор за доброволна делба на наследниците на Р.Д.К. заверен на 23.10.1917год. от Чепеларския околийски съдия с рег.№35“. Сочи, че с оглед характера на разпореждането с конкретни имоти, индивидуализирани в Договор за доброволна делба на наследниците на Р.Д.К. заверен на 23.10.1917год. от Чепеларския околийски съдия с рег.No35, се касае до завет по смисъла на чл. 16, ал. 2 ЗН-разпореждане с определено имущество. Ответницата счита, че заветът поражда своя транслативен ефект, само ако имуществото е част от наследството на завещателя. Разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗН установява недействителност на завета по отношение на вещи, които към момента на откриване на наследството не са принадлежали на наследодателя. Излага, че Р.Д.Р. е починал на ...г., а процесните имоти са били възстановени след това, с Решение № А1047/08.02.1999 г. на ПК - Чепеларе. След като към момента на откриването на наследството няма завършена процедура по възстановяване собствеността на конкретен земеделски имот с решение на поземлената комисия, то заветът е недействителен и не обхваща това имущество. Твърди, че решенията на ПК по чл. 18ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ и чл. 27, ал. 1 ППЗСПЗЗ за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи в съществуващи или възстановими стари реални граници, или в нови реални граници имат конститутивно действие (ТР № 1/97 г. ОСГК на ВКС/. Намира разпоредбата на чл. 19, ал. 2 ЗН за приложима, защото заветът е направен за определено количество родово определени вещи индивидуализирани с Договор за доброволна делба на наследниците на Р.Д.К., заверен на 23.10.1917год. от Чепеларския околийски съдия с рег.No35- с номер на имота, площ и граници. Починалия на ... год. завещател Р.Д.Р., оставил завещание от 20.02.1992г., в полза на С.П. и Т.П.- З., не включва процесните земеделски земи, възстановени с Решения № А 1047/08.02.1999 год. на ПК -Чепеларе и същите не могат да бъдат квалифицирани като новооткрито наследство по смисъла на чл. 90аЗН.

От „...“ ООД е постъпил отговор на исковата молба по реда на чл.131 ГПК, в който искът се оспорва като неоснователен. Оспорва се твърдението в исковата молба, че на М.Т. е било връчено завещанието от 20.02.1992 г. на Р.Д.К. в полза на ищците. Сочи се, че завещанието от 20.02.1992 г. на Р.Д.К. не е било обявено, както и че няма за предмет процесния имот. Излага се, че ищците не са декларирали имота по чл.25 от ЗМДТ /отм./, съответно по чл.32 от ЗМДТ, тъй като по отношение на същия не е имало задължение за подаване на декларация по чл.14 от ЗМДТ, както не се и дължал данък върху недвижимите имоти на осн. чл.10, ал.2 от ЗМДТ. Твърди се, че при изповядване на нотариалния акт за замяна № 26, том 3, вх.рег.№ 849/20.11.2020 г., дв.вх.рег. №849/20.11.2020 г. ищците не са били вписани за собственици по партидата на процесния имот. Извлечението от данъчни сметки по

партида на лице се оспорва като неотнасящо се до процесния имот и ирелевантно относно доказването на собственост. Твърди се, че ишците никога не са владели процесния имот и не са манифестирали собствеността си.

От Й.Р., Д.Р. и Ц.Р. е постъпил отговор на исковата молба по реда на чл.131 ГПК, в който се прави признание на иска.

От С.Г. и И.Г. е постъпил отговор, но той не е предявен в указания срок от страна на И.Г.. В него двамата също правят признание на иска.

В с.з. ишците, редовно призовани, не се явяват. От тяхно име искът поддържа пълномощникът им адв.И..

Ответникът М.Т., редовно призована, не се явява в с.з. От нейно име искът оспорва пълномощникът ѝ адв.М..

Ответникът „..." ООД, редовно призован, се представлява от пълномощник адв.З., който от негово име оспорва предявения иск.

Ответниците С.Г. и И.Г., редовно призовани, не се явяват в с.з. и не ангажират становище.

Ответниците Ц.Р. и И.Р., редовно призовани се явяват в с.з. От тяхно име и от името на ответника Д.Р. се явява пълномощник адв.П., която поддържа депозирания от тях отговор на исковата молба.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира следното от фактическа и правна страна:

Видно от представеното от ишците саморъчно завещание, с него Р.Д.Р. ЕГН ..., б.ж. на гр.С., починал на ... г., им е завещал своето движимо и недвижимо имущество. Тъй като завещанието е общо, те се явяват негови универсални правоприменители. Завещанието има следното съдържание:

„ САМОРЪЧНО ЗАВЕЩАНИЕ

Днес, на 20 - двадесети февруари 1992 г. подписаният професор Д.Д.Р., живущ в кв. "... бл...., вх. ..., етаж ..., ап. № ..., написах саморъчно завещание, с което завещavam по равно на Д.П.П. и С.П.П. - от С., както движимото си имущество, което ще притежавам към момента на моята смърт, така и недвижимото си имущество, което обхваща:

1.Бунгало в курорта "..." (местност "...") с двор от 200 кв.м.

2.Имотите, оставени ми по наследство от покойния ми баща Д.Р.К., както тези имоти са вписани на негово име в договора за доброволна делба на наследниците на Р.Д.К., заверен на 23.X. 1947 г. от Чепеларския околийски съдия с Рег. № 35.

3.Имотите оставени ми по наследство от майка ми Е.Г.Р., както тези имоти са вписани на нейно име в договора за доброволна делба на наследниците на Г.Н.Н. - Д., заверен на 15.IX.1955 г. от Председателя на Чепеларския народен селски съвет с Рег. № 146. За да направя това завещание взех предвид:

1.че нямам наследници с право на запазена част (преки наследници).

2.че Д.Т.П. и С.П. са деца на моите повече от роднини сем. М. и П.П., с които живеем заедно от 1978 г. , като правят всичко, за да бъде животът ми спокоен, приятен и с онзи характер на домашен уют, даващ ми пълна възможност да изпълнявам необезпокояван от нищо при изпълнението на моята научна и тежка онкологично-професионална дейност. Д.П. и С.П., още от самото начало на съвместния ми живот с техните родители, всячески се включиха в оказваната към мен помощ, както и към моите непрекъснати грижи за неизлечимо душевно болния ми брат Г.Д.Р., за чийто тежки грижи без постоянно съдействие на тези двама млади хора бих изпаднал в пълна безпомощност. Никой от моите малко на брой роднини не е направил абсолютно нищо нито за мен, нито за моя болен брат, и всъщност поради всичко това аз ги чувствам като мои деца.

Като имам предвид оказваната ми постоянна, неопенима и всеотдайна помощ на Д.Т.П. и С.П. и при гледането и контролирането на моя болен брат, без чието съдействие (както вече и по-горе отбелязах) щях да бъда напълно парализиран за моята дейност и като имам предвид, че аз с удостоверение № Г-7 от 26.IX.1986 г. на отдел правен при Ленински

районен народен съвет съм определен за настойник над пълно запрещения ми брат Г.Д.Р., намирам, че имам пълното човешко, морално, братско и правно основание, да завеща на Д.Т.П. и на С.П. и онази полагаема се част на брат ми Г.Д.Р. от наследственото имущество на родителите ми, упоменати вече в по-горния текст на завещанието, вкл. и апартамента от две стаи и кухня, находящи се на ул. № ... (С.), в който апартамент и аз имам дял.

Завещавам, също така, и моето жилище в С., находящо се в ..., бл., вх., ап.

Предлагам и настоявам, с оглед цялостните интереси на болния ми брат, негови настойници след моята смърт да бъдат Д.Т.П. и С.П. (последният с своите родители е член на настояническият съвет под пълно запрещения ми брат Г.Д.Р.), който съвет е определен с решение № Г- 7 от 26.IX.1986 г.

София, 20.II.1992 г. Завещател: (подпис) “.

Видно от нотариално дело №1372/17.08.1995 г. по описа на СлВ при РС Смолян, саморъчното завещание е оставено от Р.Д.Р. на съхранение в РС Смолян на 17.08.1995 г. По молба на Т.П. П. - З. от 26.11.1997 г. до съда, то е било отворено. Съставен е протокол за обявяването му на 26.11.1997 г. от Н.К. - нотариус при РС Смолян. Въз основа на тези данни съдът приема, че завещанието е вписано в Службата по вписванията при РС Смолян.

По делото са представени две удостоверения изх.№№46 и 47 от 28.11.1997 г. на РС Смолян, от които се установява, че ишците са приели наследството на Р.Д.Р..

Представен е договора за доброволна делба 23.X. 1947 г, упоменат в завещанието. С него наследниците на Р.Д.К., б.ж. на гр.Ч., починал ... г. си поделят оставените от него след смъртта му имоти. Видно от договора Д.Р. К. става едноличен собственик на 17 бр. имоти.

Видно от удостоверение за наследници изх.№РСЦ21-УГ01-355/21.01.2021г. на Столична Община, обл.София наследници по закон на Д.Р.К. ЕГН ..., починал на ...г., са неговата съпруга Е.Г.Р. ЕГН ..., починала през г., и синовете му : Р.Д.Р., починал на ... г. и Г.Д.Р., починал на г.

С решение №А1047/08.02.1999 г. на ОСЗ гр.Чепеларе по заявление вх.№Ч0500/23.12.1991 г., подадено от Р.Д.Р., на наследниците на Д.Р. К. ЕГН ..., починал на ...г., по реда на ЗСПЗЗ в стари реални граници е възстановено правото на собственост върху два имота, единият от които поземлен имот с кад.№.... по картата на възстановената собственост за землище гр.Чепеларе, представляващ ливада с площ 1,999 дка в м..... Имотът по кадастралната карта на гр.Чепеларе от 2006 г. се индивидуализира като ПИ с идентификатор №80371.174... с площ 2000кв.м. в м.... и е с начин на трайно ползване друг вид ливада.

Съгласно нотариален акт за замяна на недвижим имот №82, том I, рег.№854, н.д. №82/20.11.2020 г. на нотариус В.Е. с район на действие РС Чепеларе, ответницата М.Т. прехвърля 1/4 ид.ч. от правото на собственост върху имота на ответника „..." ООД.

От показанията на свидетелката С.Ч. става ясно, че тя познава процесния имот, тъй като през 2016 г. е работила в намиращия се в съседство с него хотел “...“, к.к..... Сочи, че в имота собственикът на хотела правил заравнявания, защото монтирал влек и през зимата го ползвал като писта. Обяснява, че ответницата Й.Р. се е срещала в хотела със собственика му А.А., за да възразява срещу ползване на имота без разрешението на собствениците. Последното се установява и от писмената кореспонденция водена между тях.

Свидетелят Б.Б., родственик на ответниците, сочи, че преди около 20 г. представители на родствениите фамилии Г., Р.и и Б. провели среща в дома на И.С. в гр.Чепеларе, на която следвало да съберат средства по повод започнали реституционни процедури. На тази среща присъствал Л.З., представител на Т.П. и С.З., който съобщил на наследниците за оставеното от проф.Р.Д.Р. завещание. На срещата присъствали М.Т. и нейния баща.

От показанията на свидетеля Д.К. се установява, че след 1999 г. когато имотът бил възстановен, Д.Р. (бащата на М.Т.) го косил, защото със съпругата му гледали животни. Знае, че с него ходел и синът му, но след като Д.Р. починал, спрели да косят. Спомня си, че веднъж закарал сина на М.Т. и Г.Р., нейния брат, да косят ливадата, защото искали да

продадат сеното.

Ответницата М.Т. навежда доводи, че завещанието оставено от Р.Д.Р. е нищожно на осн.чл.42 т.в) от Закона за наследството, поради противоречието му със закона, в частта в която се разпорежда с имотите си с оглед бъдещи грижи, които очаква да се полагат за него или трето лице.

Съдът не възприема това тълкуване на завещанието. Изложеният в завещанието мотив, поради който се прави в полза на Т.П. и С.П. е благодарност за полагани от тях и техните родители М. и П.П. грижи за него и душевноболния му брат Г.Д.Р.. Посочено е, че живеят заедно от 1978 г., че правят всичко за да бъде живота на завещателя спокоен и да изпълнява необезпокояван научната си дейност. В завещанието се сочи, че Т.П. и С.П. още от самото начало на съвместния живот на завещателя с техните родители всячески са се включили в оказваната от тях помощ за него (Р.Р.), както и в грижите за брат му; че без съдействието на тези млади хора би изпаднал в пълна безпомощност. От съдържанието на процесното завещание не може да се направи извод, че то се прави с оглед на очаквани бъдещи грижи. Безвъзмездният му характер е несъмнен. При тълкуването му се налага извода, че то се прави от благодарност за вече положени грижи от родителите на Т.П. и С.П., с които завещателят живее заедно от 1978 г., т.е. 24 г. към датата на съставянето му; както и от благодарност към Т.П. и С.П., които също са се включили в полаганите от родителите им грижи за него.

Следва да се има предвид, че дори когато в завещанието, наред с благодарствен мотив за положени добри грижи към завещателя, е изразено и очакване за в бъдеще тези грижи да продължават, това не означава, че завещанието има възмезден характер и че по тази причина противоречи на закона, съответно, че е нищожно на основание чл. 42, б."в" ЗН. В този смисъл е съдебната практика – решение №117/10.11.2015г. по дело №710/2015 на ВКС, ГК, II г.о. Разпоредбата на чл. 42, б."в" ЗН изисква завещанието да е съставено поради един /единствен/ мотив и този мотив да противоречи на закона, морала или обществения ред, а случаят не е такъв. Затова съдът приема, че завещанието е валидно и е породило целените последици. Ищците се явяват наследници по завещание на Р.Д.Р..

Неоснователно се явява и възражението срещу иска за собственост на ответницата М.Т. с твърдение, че е придобила 1/8 ид.ч. от имота по давност. Сочи, че имота е собственост на наследниците по закон и не знае за завещанието.

Съдът приема за безспорно установено, че М.Т. е била запозната преди около 20 г. със завещанието оставено от Р.Р.. В този смисъл са показанията на свидетеля Б.Б., които съдът кредитира, като кореспондиращи и с писмените доказателства в тази насока. Видно от нотариален акт за собственост на недвижим имот-констативен с №64, том IV, рег.№3316, дело №652/24.10.2006 г. на нотариус А.В. с район на действие ЧлРС, М.Т., нейни родственици и ищите са признати за собственици на недвижим имот. В нотариалния акт сред документите послужили за издаването му е цитирано и завещанието на Р.Р.. Ответницата Т. сочи, че не е сред инициаторите за издаването му, но според съда издаване на нотариалния акт без правоимащите да са подписали молбата до нотариуса е невъзможно. Следва да се приеме, че тя е научила за него и предвид вписването на нотариалния акт в Службата по вписвания при РС Чепеларе. Свидетелят Б. сочи, че бащата на Т.Д.Р. също е бил запознат със завещанието. Това се установява и от въззивната жалба подписана съвместно от Д.Р., Т.П., С.П. и И.С. до ОС Смолян (на лист 300 от делото).

Владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя. Владението по чл. 68 ЗС се характеризира с два основни признака: обективен – упражняване на фактическа власт върху вещта /corpus/ и субективен – намерението да се държи вещта като своя /animus domini/. При добросъвестното владение е необходимо фактическа власт да е упражнявана в продължение на 5 г., а при недобросъвестното- 10г. От показанията на свидетеля Д.К. става ясно, че докато бащата на ответницата Т.-Д.Г.Р. е бил жив, той и съпругата му са гледали животни и затова са косили

имота. Доколкото Д.Р. е починал през ... г. според съда той не е осъществявал фактическа власт с намерение за своене за релевантен период от 10 г., предвид посоченото от свидетеля че владението е започнало, когато имотът бил възстановен от Общинската служба по земеделие, т.е. през 1999 г. Още по-малко се установява владението да е манифестирано и противопоставено от Д.Р. и М.Р. на ишците, за които те са знаели, че се легитимират като едни от съсобствениците на имота. По отношение на 1/2 ид.ч. от правата на собственост върху имота, чиито титуляри са ишците като наследници по завещание на Р.Р., бащата на М.Т.- Д. Г. Р. е бил държател.

Във връзка с възражението, че завещанието не е било вписано в Службата по вписвания по местонахождението на имота, т.е. в СлВ при РС Чепеларе, съдът съобрази, че това вписване има чисто оповестително действие. Както обявяването на завещанието, така и вписването му, не са условие, за да породи то своето правно действие. Наследяването по завещание е с приоритет и наследникът по закон се призовава към наследяване само ако завещанието не е породило действие. Правилото на чл. 113 ЗС, според което актовете по чл. 112 ЗС до вписването им не могат да се противопоставят на трети лица, е неприложимо както в отношенията между наследник по закон и наследник по завещание, така и в отношенията между наследник по завещание и трето лице, придобило права с транслативен акт, сключен с наследника по закон. В тези случаи вписването на обявеното завещание е без значение. В първия случай няма конкуренция между актове, подлежащи на вписване, тъй като придобиванията на недвижими имоти по наследство не подлежат на вписване, съгласно изричната разпоредба на чл. 5, б."в" от Правилника за вписванията, а във втория случай праводателят не е един и същ.

По договора за замяна от 2020 г. „..." ООД е придобило 1/8 ид.ч. от имота от несобственик и това придобиване е непротипоставимо на ишците. Незнанието на купувача, че праводателят му не е собственик на продадения имот, е без значение, тъй като никой не може да прехвърли права, които няма. В този смисъл решение №698/08.06.2011 по дело №1281/2009 на ВКС, ГК, I г.о. Дружеството ответник е придобило само 1/8 ид.ч. от имота по договора за замяна сключен между него и М.Т., а не 1/4 ид.ч.

Страните спорят дали завещанието е общо или частно. В решения на ВКС постановени по чл. 290 ГПК се приема, че волята на завещателя подлежи на установяване при спазване на общото правило на чл. 20 ЗЗД за тълкуване на договорите, отчитайки разпоредбата на чл. 44 ЗЗД. Дори при съдържащото се в текста на завещанието изброяване на конкретно имущество, това не е достатъчно да се приеме, че същото представлява завет. В този смисъл са решение № 24/2015 г. по гр. д. № 3526/2014 г., ВКС, II г. о. и решение № 268/2012 г. по гр. д. № 410/2011 г., ВКС, I г. о. Изброяването на определени недвижими имоти в завещанието на Р.Р. не е достатъчно да се формира извод, че се касае за завет, тъй като в резултат от приложението на правилата за тълкуване на завещанието се налага извод, че действителната воля на завещателя е била да назначи посочените в завещанието лица за свои наследници, а не заветници. В завещанието си той сочи, че завещава на Т.П. и С.П., както движимото си имущество, така и недвижимото си имущество, като посочва какви имоти включва последното.

Ответницата Т. твърди, че ишците се явяват заветници, а чл.19 ЗН установява недействителност на завета по отношение на вещи, които към момента на откриване на наследството не са принадлежали на наследодателя. Счита, че в този смисъл са разясненията на Тълкувателно решение № 1 от 19.05.2004 г. по гр. д. № 1/2004 г., ВКС.

С Тълкувателно решение № 1 от 19.05.2004 г. по гр. д. № 1/2004 г., ВКС, ОСГК е прието, че нормата на чл. 90а ЗН не се прилага по отношение на универсални завещателни разпореждания, включващи и земеделски земи, чиято собственост се възстановява по ЗСПЗЗ щом споровете не са разрешени с влязло в сила решение до 16.03.1996 г., когато влиза в сила Решение № 4 на КС на Република България от 27.02.1996 г., обнародвано в ДВ бр. 21 от 12.03.1996 г. Следователно универсалните завещателни разпореждания, щом са валидни и

отговарят на изискванията на закона произвеждат действие и по отношение на земеделски земи, реституционната процедура по отношение на които не е приключила към момента на откриване на наследството. Такъв е и настоящия случай, доколкото съдът изтъкна защо приема, че завещанието е универсално. Завещанието легитимира посочените в него Т.П. и С.П. като наследници на Р.Р. и собственици на 1/2 ид.ч. от възстановения след откриване не на наследството му поземлен имот с идентификатор № 80371.174... по кадастралната карта на гр.Чепеларе, к.к.....

Искът се оспорва и с твърдението, че в завещанието бенефициерите не са посочени с ЕГН, дата на раждане или друг белег установяващ самоличността им. Доколкото завещанието е обявяването на 26.11.1997 г. от нотариус при РС Смолян Н.К., съдът счита, че по този въпрос е направена надлежна проверка. Възражаяйки, ответницата Т. не сочи кои други лица с имената Т.П. П.а и С.П.П. са бенефициерите, за да се приеме, че е налице спорно обстоятелство.

Съдът приема, че искът е основателен. Ищците се легитимират като единствени наследници на Р.Д.Р., въз основа на оставеното от него завещание. Като такива те се легитимират като собственици на 1/2 ид.ч. от правото на собственост по отношение на оставения в наследство от бащата на завещателя Д.Р. К. поземлен имот с идентификатор 80371.174... по кадастралната карта на гр.Чепеларе. Ответниците М.Д.Т., Й.Ц.Р., Д.Г.Р., Ц.Г.Р., И.М.Г. и С.М.Г. са наследници по закон на Г.Д.Р.- брат на завещателя. Приложима е разпоредбата на чл.8 ал.4 ЗН и доколкото живите първи братовчеди на Г.Д.Р. към датата на откриване на наследството му са Д.Г.Р. ЕГН ..., починал през ... г. и И.П.С. ЕГН ..., починала през ... г., те са придобили по 1/2 ид.ч. от собствените на Г.Д.Р. имоти, съответно по 1/4 от тези на баща му Д.Р.К., техен чичо. Ответницата като дъщеря на Д.Г.Р. ЕГН ... е придобила 1/2 ид.ч. от наследството оставено от него, от което следва, че е собственик на 1/8 ид.ч. от процесния имот. Доколкото се е разпоредила по-голяма част от притежаваната от нея, прехвърляйки с договора за замяна 1/4 ид.ч. от правото на собственост върху поземлен имот с идентификатор 80371.174... по кадастралната карта на гр.Чепеларе в полза на „...“ ООД, съдът счита искът за основателен. Договорът за замяна не е породил целения вещно-транслативен ефект за 1/8 ид.ч. от правото на собственост върху имота.

Искът на ищците се явява допустим и основателен не само по отношение на ответниците М.Т. и „...“ ООД, но и по отношение на Й.Ц.Р., Д. Г. Р., Ц.Г.Р., И.М.Г. и С. М. Г., доколкото ако не бяха конституирани като ответници след постановяване на решението отново би могъл да възникне правен спор между съсобствениците —дали М.Т. не е прехвърлила техни права.

Съдът счита, че с оглед изхода на делото на осн.чл.78 ал.1 ГПК на ищците се дължат направените от тях разноски по делото. Те са заплатили следните разноски: ДТ за образуване на делото 52,50лв., ДТ за вписване на исковата молба 12,50лв., адвокатско възнаграждение 1000лв. Останалите претендирани съгласно списъка на разноските по чл.80 ГПК суми за пътни разходи на процесуалния представител на ищците не представляват деловодни разноски и не следва да се присъждат. Ответниците Й.Ц.Р., Д. Г. Р., Ц.Г.Р., И.М.Г. и С. М. Г. признават иска и не са дали повод за завеждане на делото, поради което в тяхна тежест разноски не следва да се възлагат. За разноските по делото направени от ищците следва да бъдат осъдени ответниците М.Т. и „...“ ООД.

Й.Ц.Р., Д. Г. Р. и Ц.Г.Р. са поискали да им се присъдят разноски по делото и такива им се дължат съгласно чл.78 ал.2 ГПК. Те са заплатили адвокатско възнаграждение за процесуален представител в размер на 500лв., които следва да се възложат в тежест на ищците.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М.Д.Т., ЕГН ..., адрес: гр.Ч., ул. „...“ № ..., „...“ ООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр. В., р-н ..., ул.№ ..., ет. ..., ап..., представлявано от управителя А.А., Й.Ц.Р. ЕГН ..., адрес гр.Ч., ул. „...“ ..., вх..., ап..., Д.Г.Р.

ЕГН ..., адрес гр. Ч., ул. „....“ ..., вх...., ап...., Ц.Г.Р. ЕГН ..., гр. Ч., ул. „....“ ..., вх. ..., ап. ..., И.М.Г. ЕГН ..., адрес гр.С., ул. ...No ..., вх. .., С.М.Г. ЕГН ..., адрес гр.С., кв. ..., бл. ..., вх...., по предявен срещу тях иск с правно основание чл.124 ал.1 ГПК, че ищците С.П.П. ЕГН... и Т.П.П. ЕГН ..., двамата с адрес гр. С., ул. „...“ № ..., бл...., вх...., ет. ..., ап. ..., са собственици на 1/2 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор 80371.174... по кадастралната карта на гр.Чепеларе, одобрена през 2006 г. с площ 2000 кв.м., находящ се в местност ..., с начин на трайно ползване друг вид ливада, при граници: ПИ 80371.174..., ПИ 80371.174..., ПИ 80371.218...., ПИ 80371.174....

ОСЪЖДА М.Д.Т. и „...“ ООД да заплатят на С.П.П. и Т.П.П. деловодни разноси в размер на 1065 лв.

ОСЪЖДА С.П.П. и Т.П.П. да заплатят на Й.Ц.Р., Д.Г.Р. и Ц.Г.Р. деловодни разноси в размер на 500 лв.

Решението подлежи на обжалване в 2-седмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред СмОС.